

че не му беше известна кандидатурата на Партений за Сливенски митрополит и Никодим и Партений винаги са били приятели. И това ме кара да допускам, че всъщност единствения избираем претендент за митрополитския престол е бил Никодим, а останалото е само въпрос на църковен канон. Всъщност, митрополит Никодим е една консенсусна за този момент кандидатура, приемана добре както от Св. Синод, така и от официалната власт. Влизането в митрополитска длъжност и управлението му са полезни и добротворни в това разломно време и делата му потвърждават този факт. Преди всичко, митрополит Никодим, със светско име Николай Николов Пиперов, родом от гр. Русе е високоинтелигентна, образована и рядко ерудирана личност, с определени културни интереси, владеещ няколко западни езика. Завършва Оксфордския университет, откъдето лично се познава с бъдещия английски крал Георг V, с когото са състуденти и между тях се зараждат приятелски чувства, които покъсно, кралят минавайки през България (1943) на път за Англия и случайно среща Никодим, засвидетелства най-искрено.⁹ Заставайки начело на Сливенска епархия в един изключително труден период от живота на БПЦ, когато вълната на безбожие просто залива страната, митрополит Никодим ревностно изпълнява задълженията си и продължава да работи за благото на своите енориаши. Сред духовенството се ползва с голям авторитет. Дълги години е завеждащ външния отдел на църквата, известен и добре посрещан в целия православен християнски свят. След смъртта на патриарх Кирил е смятан за потенциален кандидат за патриарх, но не се включва в надпреварата и играе важна роля за утвърждаването на Ловчанския митрополит Максим за патриарх. (Методиев 2010, 146)

Вече посочих, че държавата гледа на кандидатурата и избора на Стобийския епископ Никодим за Сливенски митрополит като на акт, който би довел до потушаване на ескалиращото напрежение в отношенията между нея и църквата, породено от репресивната ѝ политика, скрита зад концепцията за „отделяне на църквата от държавата“. Израз на тази политика е законодателното ограничаване правомощията на църквата да взема каквото и да било участие в обществения живот. Тя трябва да бъде затворена в храмовете, да се

9 „Сливен“ 2002, 5.